

Господи Креза и Гоблини

ЕНДИ СТЕНТОН

Илустрације:
Дејвид Тезимен

Превела
Дијана Радиновић

Наслов оригинала

Andy Stanton

MR GUM AND THE GOBLINS

Original English language edition first published in 2007
under the title **Mr Gum and the Goblins** by Egmont UK
Limited, 239 Kensington High Street, London W8 6SA

Text copyright © 2007 Andy Stanton

Illustrations copyright © 2007 David Tazzyman

All rights reserved

The moral rights of the author and illustrator have been
asserted

Translation copyright © 2010 за српско издање, ЛАГУНА

*Тому Релису и његовом разреду у основној
школи „Чери орчарг“*

УПОЗНАЈТЕ НЕКЕ ОД ЖИТЕЉА ЛАМОНИК БИБЕРА

госпођа Лјупка

Петко О'Лири

Били
Вилијем
Гређи

Стара Бака

ГОСПОДИН
КреЗа

МАРТИН
Вешерај

Алан Тејлор

ПОЛИ

Садржај

1. Цича зима	1
2. Не призивај ђавола	12
3. На двору краља гоблина	30
4. Ви сте зли, господине Вешерају!	42
5. Збор за каменим столом	48
6. Сјајни дарови	63
7. Три немогућа искушења	75
8. Ноћ на Гоблин-гори	93
9. Поли и Петко у пећини	108
10. Тунелска песма	125
11. Хероји у снегу	129
12. Воћна карамела вавилонска	149
13. Истина о свему	169

Прво поглавље
Цича зима

Стегла је зима и Ламоник Бибер је био окружан снегом и ледом. Где год погледаш – снег и лед. На дрвећу – снег и лед. На земљи – снег и лед. У Музеју снега и леда – снег и лед. Нико не памти тако хладну зиму.

У крчмама и гостионицама мушки су седели око ватре у огњиштима, испијали пиво и причали приче о незаборавним јунацима попут Оног високог човека у кошуљи, како се оно беше зове, што је побио оне силне змајеве. У кућама, мајке су стављале своја чеда у кревет и смиривале их нежним успаванкама о свирепим лавовима и крокодилима. У једној колибици крај ливаде, један гоблин је седео и читао *Госпогара*

Прстенова и гурнуо ноге у микроталасну рерну да их угреје. Била је цича зима, него шта.

Улице Ламоник Бибера биле су тихе у тај позни час, али убрзо се зачу бат корака и на главној улици указаше се три сеновите прилике. А сад ћу вам рећи ко су оне биле пошто сам их већ виђао – а можда их и ви познајете.

На челу је био Петко О'Лири, један мудар старац који је знао тајне времена и простора.

Носио је фењер који је бацао сабласну жућкасту светлост по залеђеној калдрми. За њим је ишла једна деветогодишња девојчица по имену Поли. И она је носила фењер, а он је сијао храбро и одано, какво је било и њено чисто, јако срце. А на зачељу је био малени Алан Тејлор, управник *Школе за сиромашне „Свети Петеродактил“*. Био је то човек од медањака с електричним мишићима и висок само 15,24 центиметра. Алан Тејлор је био премали да би носио фењер,

па је зато један клип кукуруза префарбао бојом која светли у мраку, што му дође готово на исто.

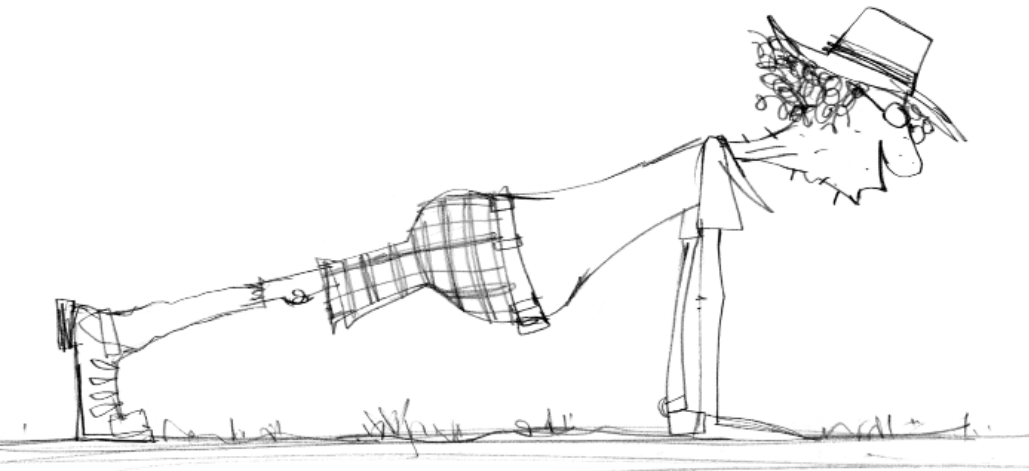
„Касно је, пријатељи“, прошапутао је Петко О’Лири кад се огласило црквено звоно да означи десет сати, пиштећи као прави пекмез по ветровитој ноћи. „Боље да пођемо кући јер ко зна какви се све чудни дуси мотају по цичи зими.“

„Нема никаквих духова, добри Петко“, закикота се Алан Тејлор. „Рекô бих да превише времена проводиш по крчмама и слушаш празне приче пијаних будала!“

„Хеј!“, повика Поли. „Што сви тако смешно причате кô у старим књигама? Само смо пошли да купимо ђевапе!“

Али тад ветар донесе неко језиво завијање као кад оперског певача што фалшира вуку по табли. Поли и Алан Тејлор одскочише од страха, а Петко од ужаса направи десет склекова.

„**БРРРР!**“ – стресе се он. „Шта то би?“

„Немам појма.“ Поли прогута кнедлу. „Али ми се уопште не свиђа како звучи тај звук!“

„А шта ако...?“, зацвиле Алан Тејлор и храбро се упиша од страха. „А шта ако је то господин Креза?“

Е сад, на помен тог имена сви су занемели јер ништа није било горе од господина Кресе, па чак ни случајно упадање у вулкан пун наставника историје. Јер господин Креза и његов неваљали другар Били Вилијем Трећи били су најгори злочинци икад виђени у Ламоник Биберу.

Апочинили су неке од најгнуснијих ствари свих времена, као на пример:

1. Покушај тровања огромне громаде од пса по имену Џејк, и његовог уништења и убиства
2. Покушај крађе милијарде фунти од сиротог малог Алана Тејлора
3. Хрпа других ствари, којих сад не могу да се сетим

„Али, Алане Тејлоре, нико већ сто година није видео господина Крезу“, рече Поли.

„Па шта, можда се ипак вратио“, озбиљно одврати Алан Тејлор. „Јер, како гласи она чувена изрека – *Можда се ипак вратио*. Боље да ми то испитамо!“

И троје пријатеља пође да види шта то би, а фењери су им се весело њихали у тмини. Са сваким кораком завијање је постајало све гласније, а онда се зачу...

ИЈАААААОООООООООООО!

„Допире из уличице иза продавнице слаткиша госпође Љупке“, рече Петко, а није ни довршио реченицу кад се у уском пролазу појави нека погрбљена прилика руку испружених попут мумије. Али то очито не беше нека од оних финих мумија. Не, ова беше од оних с прашњавим старим завојима које те увек ноћу јуре по музеју јер си их ископао из пирамида зато што си научник, а то научници раде.

„Станите мало!“, Поли се намршти. „Нисмо се скоро мотали по пирамидама. Ово никако не може бити мумија. Па то је госпођа Љупка!“, повика она. „И скроз је изубијана и искасапљена!“

„НЕ!“, ојађено повика Петко, јер му је госпођа Љупка била жена и он ју је волео као роштиљ. „НЕ!“, повика он у студену, студену ноћ. „НЕ-ЕЕЕ!“

Друго Поглавље

Не призивај ђавола

Али авај, то јесте била госпођа Љупка, власница продавнице слаткиша и права правцата добрица. Ишла је напред обневидела, саплитала се о празне кутије за пицу и све време грозно завијала. Петко сместа отрча до ње да јој понуди помоћ и утеху и мало лешника, а она му

паде у наручје и онесвести се. Било је то стварно драматично и остало.

„Шта ти се збило?“, јецао је Петко и привио госпођу Љупку уз ухо. „Какво те је зло задесило, о драга моја жено?“

„Пусти сад питања, Петко“, посаветова га Алан Тејлор. „Госпођа Љупка је у шоку и биће потребно више од лешника да се поврати и исприча нам своју ужасну причу. Хајдемо, одведимо је некуд да почине.“